

Там де стояло місто

Артем Зубенко

Знову сходить над нами туман,
І давно вже там сонця не видно,
Лиш руїни та попіл стоять,
Де жило колись радісно — місто.

Там ми радісно бігали вдвох,
Проживали наївне дитинство,
А тепер лише звуки тривоги
Нагадають минуле пробігше.

Як колись ми за руки взялись
І пішли серед вулиць розбитих,
І на розі таки розійшлись —
Кожен власними долями вбитих.

Вбитих мрій, сподівань і свобод!
Вбитих рідних будинків і скверів!
Вбитих наших падінь й перемог —
Що залишаться лиш на папері.

Місто знає, і місто живе,
Захлинаючись долею вбитих,
Хоч сердець наших попіл пливе —
Поміж згарищ і тіней розмитих.

Квіти знову зйдуть, проростуть
Поміж зламаних плит і бетону,
І на тріщинах вулиць заснуть
Наші спогади, стомлені, втомно.

Та земля не забуде війни,
Не пробачим зневіри, розплати
Ми згадаєм, як з диму весни
Піднялася країна — крилата

2025.10.28 — 2025.11.09